

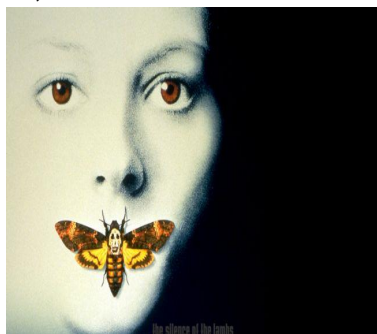
Povestea din spatele poveștii

(fragment din cartea Virtuți Adormite)

Medic Dan Fărcaș

Lumea în care trăim, sau mai corect, lumea noastră, este de fapt reflectarea propriilor noastre percepții, sentimente, opinii, emoții, amintiri, care nu fac altceva decât să-și pună amprenta personală pe totalitatea evenimentelor care se desfășoară tumultuos în jurul nostru, și care nu fac altceva decât să ne marcheze existența. Noi suntem aceia care interpretăm evenimentele și experimentele vieții noastre ca ceva bun sau rău, în funcție de standardele noastre și de amprenta pe care, la momentul respectiv, și-o pune evenimentul respectiv asupra vieții noastre.

Personal, am considerat mulți ani, călătoria pe care o fac împreună cu dl Parkinson ca fiind ceva rău și fără sens în viața mea. Acum în schimb sunt recunoscător și voi purta recunoștință veșnic pentru această intersectare din viața mea, pentru această coincidență a vieții mele, care mi-a deschis dorința de cunoaștere, dorința de a mă desăvârși, dorința de a căuta și de a găsi soluții.

Cel mai important, este că conviețuirea cu boala Parkinson a făcut să se deschidă (mi-a deschis) porțile spre desăvârșirea

mea, spre mântuirea și vindecarea mea. Mulți ani am rătăcit în întuneric, convins că boala, este o piedică în viața mea, că este un obstacol vizibil, apărut în drumul meu, fără să realizez existența obstacolelor invizibile pe care eu mi le-am creat și nu le vedeam, din moment ce, acel Dan Fărcaș, era omul pe care nu îl doream, nu îl iubeam și nu aveam încredere în el.

Pentru că acel Dan era condamnat să-și poarte până la sfârșitul vieții, dizabilitatea, acel stigmat care mă făcea să fiu altfel decât trecătorii prin viață din jurul meu. În momentul în care i-am cunoscut și pe alții

aflați în aceeași situație, am înțeles că viața nu este o competiție cu mine sau cu boala Parkinson, pentru că nu se pune problema celui care ajunge primul la linia de sosire, pentru că această călătorie trebuie făcută împreună, întocmai ca cei doi protagoniști din filmul „Lanțul”. Atunci am înțeles că deși trebuie să fac călătoria singur, „partenerii” pe care îi întâlnesc și care mă însoțesc pe drum, sunt pe măsura abilităților mele, și că trebuie să îmi descopăr și să îmi activez acele minunate virtuți care hibernau în voie, pentru că eu eram prea preocupat de dizabilitatea mea, pentru a mai vedea „partea minunată” a lui Dan Fărcaș.

Au trecut astfel ani în care în spatele obstacolului vizibil numit boala Parkinson, se găsea un uriaș obstacol invizibil, o barieră de care mă loveam în fiecare secundă, numită „neîncredere în mine și în puterile mele” care era strâns legată de o lipsă de iubire și înțelegere a propriei mele persoane. Tot ceea ce eram și se întâmpla cu mine, nu merita prea multă atenție din partea mea, ca să mai vorbim de a-mi exprima recunoștința pentru ceea ce era bun cu adevărat în viața mea. Și asta pentru că eram convins că în jurul meu sunt o mulțime de ucigași ai viselor mele. Este foarte clar că nu puteam fi prinț, din moment ce îmi propusesem să fiu cerșetor, să fiu o victimă a propriei mele neîncredere.

Cel mai mare ucigaș în calea viselor mele, pe care l-am cunoscut în toată splendoarea lui, a fost frica. Frica era cea care mă ducea spre prăpastie, pentru că ea îmi bloca inițiativa, datorită scenariului sumbru, pe care eu l-am creat, l-am trimis și depozitat în hard-ul subconștientului. Titlul scenariului era boala Parkinson poate să fie doar încetinită în evoluție. Frica era cea care îmi bloca conexiunile corticale și genera stoparea acțiunii. A trebuit să treacă ceva timp ca să înțeleg că nu am cum să fac lucruri noi, că nu am cum să evoluez, dacă mie îmi este frică.

Alți doi ucigași au fost neîncrederea în mine și lipsa de considerație pentru propria persoană. În afara faptului că aveam o familie minunată și că eram un cardiolog de succes, nu prea mai aveam alte valori în viața mea. Și atunci la ce bun și pentru ce să fiu recunoscător?! Ideea că trebuie să fac anumite lucruri, să mă comport conform unui scenariu impus de societate și mai ales de conveniențele sociale, pentru că „așa trebuie și așa dă bine” m-a făcut să stagnez câțiva ani, pentru că „medicamentele trebuiau să facă totul”.

Asta era încă un motiv să nu realizez ce obstacol invizibil, dar grandios mi-am creat. Până în ziua când m-am lovit în plin de el, ziua în care am conștientizat că boala Parkinson poate fi „o mare sursă de înțelepciune” că poate să mă ajute să îmi activez niște resurse nebănuite, niște abilități pe care nu le vedeam din cauza dizabilității hipergomflate. Eram tot în fața obstacolului, pe care doar îl conștientizasem. Știam că sunt singurul în măsură să aleg. Ce? Să renunț, copleșit de mărimea obstacolului, la care contribuția majoră era a mea, obosit și neantrenat de atâta stagnare în așa zisa zonă de confort, în care zăceam și așteptam să se întâmple ceva bun, în condițiile în care eu nu făceam nimic pentru mine, în afară de a lua medicamente. O altă opțiune era să insist să fac același lucru încă câțiva ani, sperând că voi sparge obstacolul și voi trece de el; convins fiind că trec de obstacol, că într-un final voi reuși, că imposibilul și eșecul nu există în viața mea.

Despre varianta a treia nici nu putea fi vorba, atâta timp cât insistând starea mea s-a ameliorat, căutarea de noi soluții și implicarea mea în diverse proiecte, consumând o mare parte din resursele mele energetice. Dar... făceam ceva și eu pentru binele meu.

Cu toate acestea există și o a treia variantă. Steve Jobs spunea că „a fost într-atât de nebun, încât a crezut că poate schimba lumea”. Și a reușit. Nu a fost singurul. John Coleman a reușit. John Pepper a reușit. Lista e lungă. Cum au reușit? Au căutat și au găsit un nou mod de a face ceea ce le-a plăcut, ceea ce și-au dorit, ceea ce le-a adus beneficii, ceea ce le-a ameliorat calitatea vieții, ceea ce a fost cea mai fericită

alternativă și cea mai bună alegere a vieții lor. Acest ceva care ne schimbă viața, care merită întreaga noastră recunoștință, care ne face să rămânem pe drumul nostru, care ne face să ieșim din anonim și să ne numește REINVENTARE.

Creierul uman nu este construit ca să facă mereu același lucru, nu este făcut să fie o victimă a rutinelor zilnice. Viața înseamnă descoperire dar mai ales redescoperirea zilnică a potențialului nostru ascuns și nu stagnare în zona de confort. Reinventarea noastră nu este ceva ușor, nu este nici ceva imposibil iar faptul că unii dintre noi au reușit ar trebui să ne motiveze să încercăm și noi. Pentru a reuși să ne reinventăm, nu trebuie să renunțăm la visele noastre, trebuie să le transformăm în obiective și obiectivele în realitate. Să avem credința și convingerea că ne putem reinventa, că putem fi insistenți și nu putem renunța, pentru că virtuțile abia așteaptă să fie trezite. Noi-le abilități, despre care habar nu aveam că le posedăm așteaptă să fie scoase la lumină, cultivate și folosite în favoarea noastră.

Nimeni și nimic nu mă poate împiedica să mă reinventez. Pot reuși să fac asta. Stă în puterea mea. Decizia îmi aparține.

Despre reinventarea mea voi continua...